

Обща селскостопанска политика — речник на термините

А

Агрегирана мярка за подпомагане: агрегираната мярка за подпомагане е показател, използван от **Световната търговска организация**. Тя показва количествено степента на подпомагане, която дадена държава предоставя на своя селскостопански сектор посредством мерки, попадащи в „жълтата кутия“. Съгласно условията от Споразумението за селското стопанство от **Уругвайския кръг**, членовете на Световната търговска организация се ангажираха да намалят своите агрегирани мерки за подпомагане.

Адвалорно мито: представлява вносно мито, изразено като процент от стойността на стоката, за която се прилага (например 5 % от стойността ѝ). Терминът „адвалорно мито“ се противопоставя на термина „специфично мито“. Последният се използва за вносни мита, изразени, например като 10 долара за тон, 20 йени на глава от населението или 30 евро за хектолитър.

Б

Безопасност на храните: този термин се отнася до това, доколко е безопасна консумацията на дадена храна. Понякога терминът се бърка със **сигурност на храните**, който се отнася до степента на наличност на храната — дали тя съществува физически и може да бъде закупена на цена, която хората могат да си позволят.

Биогаз: представлява биогориво в газообразно състояние. Произвежда се при анаеробна ферментация на животински торове.

Биогориво: представлява гориво, произведено чрез биологичен процес (за разлика от геоложкия процес). Биогоривата могат да бъдат в твърдо, течно или газообразно агрегатно състояние. Дървото, биодизелът и биоетанолът са примери за биогорива.

Биодизел: представлява биогориво в течно агрегатно състояние, произвеждано от растения (например слънчоглед, маслодайна рапица, фъстъци).

Биоенергия: представлява енергията, произвеждана от източници с биологичен произход (например растения и животни), която не е била подложена на геоложки процес. Източниците на биоенергия могат да бъдат в твърдо (дърва, слама), течно (биодизел, биоетанол) или газообразно (метан) агрегатно състояние. Биомасата се различава от изкопаемите горива. Въпреки че последните също са получени от растения и животни, те са преминали геоложки процес (висока температура и налягане), който ги е трансформирал във въглища, нефт, природен газ и редица други продукти.

Биоетанол: представлява биогориво в течно агрегатно състояние, получено от растителна маса чрез процес на ферментация на въглеhidрати (например брашно от зърнени култури, картофено нишесте, захарно цвекло и захарна тръстика).

Биологично земеделие: представлява добива на култури и животни без използване на синтетични вещества (като пестициди и изкуствени торове) или генетично модифицирани организми.

Биомаса: представлява цялата жива материя и тази, която е била жива, но е в процес на разлагане.

Когато терминът биомаса се използва в контекста на селското стопанство, той може да има по-ограничено значение. Той би могъл да означава растителна маса, която може да се използва като енергиен източник.

Ето защо в посочения контекст биомасата може да включва дървесина, полски култури, водорасли, селскостопански или горски останки, отпадъчни води, естествени торове, странични промишлени продукти и твърди битови отпадъци.

В

„Всичко освен оръжие“: споразумението „Всичко освен оръжие“ представлява преференциално търговско споразумение, което се предоставя от Европейския съюз на **50 най-слабо развити страни**. То се предлага в рамките на **общата система за преференции** на Европейския съюз. Споразумението е предвидено да предоставя безмитен и свободен от квоти достъп до пазара на Европейския съюз за всички продукти (освен оръжия и въоръжение). Съгласно условията на споразумението, на всички продукти (включително селскостопански такива), се предоставя достъп до пазара на ЕС. Единствените изключения са захар (свободен достъп се предоставя от юли 2009 г.) и ориз (свободен достъп се предоставя от септември 2009 г.).

Възстановявания при износ: възстановяванията при износ се изплащат на търговски дружества, закупили селскостопански стоки в рамките на **Европейския съюз**, които са продали на по-ниски цени в трета страна. Възстановяването (субсидията) покрива разликата между цената вътре в Европейския съюз и цената на световния пазар. Цената вътре в Европейския съюз обикновено е по-висока от тази на световния пазар, защото Европейският съюз подпомага вътрешната цена.

Г

Генетично модифицирани организми (ГМО): терминът „генетично модифициран организъм“ означава организъм, с изключение на човешкия

организъм, в който генетичният материал е бил променен по начин, който не настъпва естествено при чифтосване и/или естествена рекомбинация.

Д

Директни плащания: това са плащания, направени директно към земеделските стопани, за да бъдат подпомогнати техните доходи. Директните плащания са различни от подкрепата за цените, която подпомага доходите на земеделските стопани като подкрепя цените, които те получават за своите продукти при продажбата им на пазара.

Директните плащания бяха въведени първоначално в широк мащаб след реформата на **общата селскостопанска политика** през 1992 г. Реформата намали нивото на подкрепата за цените. Директните плащания бяха въведени, за да се избегне успореден спад на доходите на земеделските стопани. С тях земеделските стопани бяха компенсирани за по-ниските цени, които те получаваха за своите продукти на пазара.

Дневен ред 2000: Дневен ред 2000 е стратегически документ, приет от Европейската комисия през 1997 г. Той е важен поради това, че очертава основните политически, икономически и социални въпроси, стоящи пред Европейския съюз на прага на 21-ви век и предложи стратегия за тяхното решаване. Основният въпрос бе разширяването към Централна и Източна Европа на Съюза, който до този момент обхваща 15 държави.

Документът предложи реформиране на политиките на Съюза и нова финансова рамка за периода 2000—2006 г.

Той се състои от три части:

- в първата се разглежда въпроса за вътрешното функциониране на Европейския съюз. Тя предлага реформиране на **общата селскостопанска политика** и на политиката на икономическо и социално сближаване;
- втората предлага засилена предприсъединителна стратегия;
- третата се състои от проучване на въздействието на разширяването върху политиките на Европейския съюз.
- Европейският съвет, свикан през 1999 г. в Берлин, прие предложенията. По-късно през същата година е прието свързаното с тях законодателство (което да им дава правна сила).

Добра селскостопанска практика: от държавите-членки се изисква да определят на регионално или национално равнище кодекс за добра селскостопанска практика. Добрата селскостопанска практика би следвало да отговаря на вида селскостопанска дейност, развивана от даден земеделски стопанин в съответния район, което включва поне спазване на общите задължителни изисквания по отношение на околната среда.

Добро селскостопанско и екологично състояние: в рамките на **кръстосаното спазване** земеделските стопани са длъжни да спазват определени минимални изисквания за поддържане на тяхната земя в добро селскостопанско и екологично състояние. Въпросните изисквания се определят от държавите-членки на национално или регионално равнище. Те включват следното: защита на почвата от ерозия, поддържане на органичния състав и структура на почвата и избягване влошаването на хабитата на дивите животни.

Достижения на правото на Общността: с израза „достижения на правото на Общността“ (acquis communautaire), понякога превеждан като „наследство на Общността“, се обозначава цяла поредица от принципи, политики, закони, практики, задължения и цели, които са били договорени или разработени в **Европейския съюз**. Достиженията на правото на Европейската общност включват преди всичко Договорите за създаване на Общностите в тяхната цялост, действащото към момента законодателство и решенията на Съда на Европейските общности.

Е

Евро: официалната валута на 13 държави-членки на **Европейския съюз**, които са избрали да я въведат. Тези държави са: Австрия, Белгия, Германия, Гърция, Ирландия, Испания, Италия, Люксембург, Нидерландия, Португалия, Словения, Финландия и Франция. От 1 януари 2008 г. еврото ще бъде валутата и на Кипър и Малта.

Евробанкнотите и монетите са в обръщение от 1 януари 2002 г. и са част от ежедневието на 315 млн. европейци, които живеят в Еврзоната.

Европейски земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР): този фонд е създаден през септември 2005 г. и започва да функционира в началото на 2007 г., когато заменя секция „Ориентиране“ на **Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието** и тази част от секция „Гарантиране“, която финансира някои от мерките за развитие на селските райони. Той е единственият източник за финансиране от **Европейския съюз** по програмите за развитие на селските райони.

Европейски съюз (ЕС): група от двадесет и седем демократични европейски страни — неговите държави-членки — решени да работят заедно за мир и благоденствие. Държавите-членки са изградили общи институции, на които са поверили част от своя суверенитет, така че решенията по конкретни въпроси от общ интерес да могат да бъдат вземани по демократичен начин на европейско равнище.

Европейски фонд за гарантиране на земеделието (ЕФГЗ): този фонд се създава през септември 2005 г. и започва да функционира в началото на 2007 г., когато заменя секция „Гарантиране“ на **Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието**. Той предоставя финансиране за директни плащания в полза на земеделските стопани управлението на селскостопанските пазари поредица от други цели, като мерки в областта на ветеринарното дело и фитосанитарни мерки, хранителни програми и информационни дейности.

Европейски фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието (ФЕОГА): това беше фондът за финансиране на **общата селскостопанска политика**, който през 2005 г. беше заменен от два нови фонда: Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР) и Европейския фонд за гарантиране на земеделието (ЕФГЗ).

Единно плащане на стопанство: така се нарича плащането, което земеделските стопани получават по **схемата за единни плащания**.

Енергийни култури: енергийни култури са тези, отглеждани за производство на енергия. Те включват маслодайни култури (рапица, соя, слънчоглед), зърнени култури (пшеница, ечемик, царевица, ръж), захарно цвекло, захарна тръстика и многогодишни култури (мискатус, дървесни култури с кратък цикъл на ротация, евкалипт).

Експортна конкуренция: това е термин, използван в контекста на търговските преговори, който включва всички форми на финансови стимули или подпомагане, предоставени от правителствата за износа на продукти от техните държави. Включва следното: субсидии при износ, възстановявания при износ, експортни кредити и застраховане, данъчни преференции, гарантирани от правителствата привилегии и регулаторни ползи, които подкрепят държавните търговски дружества, и накрая, злоупотреби с продоволствени помощи за търговски цели. Съгласно условията на Споразумението за селското стопанство от **Уругвайския кръг**, само планираните субсидии при износ са предмет на контрол и намаление.

Експортни кредити: представляват всички видове официално подпомагане, включително преки кредити/финансиране, рефинансиране, помощ за изплащане на лихви, застраховане и гарантиране на експортните кредити, отложено фактуриране и всяка друга форма на намеса, пряка или косвена, от предоставящите официално подпомагане.

Екстензификация: при екстензивното селскостопанско производство се използват относително ниски количества изходни суровини. Например, земеделски стопанин, който произвежда зърнени култури, може да попадне в тази категория, ако използва относително ниски количества торове или пестициди за всеки хектар зърнени култури. Земеделски стопанин, който произвежда говеждо месо, може да попадне във въпросната категория, ако притежава относително малък брой едър рогат добитък за всеки хектар пасища.

Екстензификацията се отнася до финансираните частично от Европейския съюз мерки за насърчаване на земеделските стопани да осъществяват дейността си на принципа на екстензивното стопанство. Подобни мерки попадат по направление 2 от политиката за развитие на селските райони.

Ерозия на предпочитанията: много развити страни предоставят известните като „преференциални митни сборове“ за стоки с произход от развиващите се страни. Това означава, че вносните мита за стоките с произход от развиващите се страни са по-ниски от вносните мита за същите стоки с произход от развитите страни.

В рамките на **Плана за развитие от Доха** се провеждат преговори, целящи намаляване на нивото на непреференциалните тарифи. Ако преговорите имат успех, непреференциалните тарифи ще бъдат намалени, но преференциалните тарифи ще останат същите. В резултат на това, маржът на преференциите в полза на развиващите се страни ще намалее в сравнение с предишното ниво. Това развитие е познато като ерозия на преференциите.

3

Залесяване: представлява засаждане на дървета с цел създаване на гориста местност или гора. В контекста на общата селскостопанска политика

терминът се отнася до съфинансираните от Европейския съюз мерки за насърчаване развитието на нови гористи местности с оглед тяхното благотворно въздействие върху околната среда.

Земеделски стопанин: земеделският стопанин се определя като индивид (или група от индивиди, например партньорства, дружества и други юридически структури, чрез които се извършва стопанска дейност), който упражнява селскостопанска дейност в дадено стопанство.

И

Интегрирана система за администриране и контрол: представлява система, използвана от държавите-членки за изчисляване на директните плащания, полагащи се на земеделските стопани, така че плащанията да бъдат точни, да бъдат предотвратени нередностите и да се възстановят недължимо изплатените суми.

Интервенционен изкупуване: когато пазарните цени за даден селскостопански продукт паднат под определено равнище, публичните органи от държавите-членки се намесват с цел да се стабилизира пазара посредством изкупуване на излишните запаси, които след това могат да бъдат съхранявани до момента, когато пазарната цена се увеличи, да бъдат изнесени за трета страна или да бъдат пласирани по алтернативен начин.

Инструмент за предприсъединителна помощ (IPA): той влезе в сила на 1 януари 2007 г., обединявайки цялата предприсъединителна помощ в един синтезиран инструмент.

Той замени предприсъединителните финансови инструменти от периода 2000—2006 г. ФАР, ИСПА, САПАРД, предприсъединителния инструмент за Турция и финансовият инструмент за Западните Балкани, CARDS. IPA включва страните със статут на кандидат-членки (понастоящем Хърватия, Бившата югославска република Македония, Турция) и потенциалните кандидат-членки (Албания, Босна и Херцеговина, Черна Гора, Сърбия, включително Косово по силата на Резолюция № 1244 на Съвета за сигурност на ООН).

IPA се състои от пет компонента: подпомагане на прехода и институционално изграждане (което включва главно мерки за институционално изграждане със съпътстващите инвестиции); трансгранично сътрудничество; регионално развитие; развитие на човешките ресурси и развитието на селските райони.

К

Клауза за неоспорване (Peace clause): с член 13 от Споразумението за селското стопанство от **Уругвайския кръг** (т. нар. „клауза за неоспорване“) определени мерки за вътрешна подкрепа и експортни субсидии се защитават от оспорване по силата на разпоредбите от **Общото споразумение за митата и търговията** от 1994 г., както и на Споразумението за субсидиите. Тази клауза вече не е в сила.

Конференцията в Стреза: на тази конференция присъстват служители на Комисията, национални експерти и представители на организации на земеделските стопани, които вземат решение за това как да бъдат постигнати целите на **общата селскостопанска политика**, предвидени в член 33 от Договора от Рим. Конференцията се провежда в град Стреза на езерото Маджоре в Италия през юли 1958 г. Най-важното решение, взето на конференцията, е селското стопанство да бъде подкрепено като се гарантира, че цените, които земеделските стопани ще получат при продажбата на произведените от тях продукти на пазара няма да паднат под определено равнище (механизъм за подкрепа за цените).

Кръстосано спазване: представлява създаването на връзка между получаването на директни плащания от земеделските стопани и спазването от тяхна страна на определени правила, които са в интерес на обществото като цяло. Правилата се отнасят до защитата на околната среда, безопасността на храните, здравето на животните, хуманното отношение към животните, общественото здраве, растителната защита и състоянието на околната среда. Конкретно изражение на тази връзка е възможността при неспазване на правилата да се намалят или прекратят директните плащания. С други думи, ако земеделските стопани не спазват тези правила, те могат да не получат част или цялата сума на **директните им плащания**. Определянето на добро селскостопанско и екологично състояние е на равнище държави-членки. Кръстосаното спазване важи за земеделските стопани, които получават **директни плащания**.

Кутии: съгласно условията на Споразумението за селското стопанство от **Уругвайския кръг**, мерките, използвани от дадена държава в подкрепа на нейното селско стопанство, попадат в една или друга от следните кутии:

- **зелена кутия** — представлява вътрешно подпомагане, което не е обвързано нито с количеството селскостопански продукти, които един земеделски стопанин произвежда, нито с цените, които той получава за тях. Счита се, че в този си вид въпросното подпомагане не опорочава международната търговия или го прави в незначителна степен. То беше изключено от ангажиментите за намаляване съгласно Споразумението за селското стопанство от Уругвайския кръг;
- **синя кутия** — представлява плащания от правителството на земеделските стопани в рамките на програма, която ограничава произвежданите от тях количества. Този вид подпомагане беше изключено от ангажиментите за намаляване съгласно Споразумението за селското стопанство от Уругвайския кръг;
- **жълта кутия** — това са мерки за вътрешно подпомагане, различни от мерките, попадащи в синята или зелената кутия. Осигуреното чрез въпросните мерки ниво на подпомагане (което се нарича **агрегирана мярка за подпомагане**) се наложи да бъде намалено съгласно Споразумението за селското стопанство от Уругвайския кръг.

Л

Лидер: Лидер означава „Връзки между дейностите за развитие на икономиката на селските райони“ (Leader — Links between Actions for the Development of the Rural Economy). Това е метод за мобилизиране и развитие на селските общности посредством местни публично-частни партньорства („местни групи за действие“). Неговото предназначение е да подпомага хората, групите и предприятията в селските общности да разгледат потенциала на своя район и да насърчава прилагането на интегрирани

висококачествени проекти и програми за устойчиво развитие. Повече информация

М

Механизъм за финансова дисциплина: представлява механизъм за гарантиране, че разходите по разпоредбите на **общата селскостопанска политика** не надвишават определения лимит в бюджета на **Европейския съюз**.

Митни сборове: сумата, която дадено лице трябва да заплати на националните власти при внос или износ на стоки. Терминът „митни сборове“ е синонимен с термина „тарифа“ и двата често се използват като взаимнозаменяеми.

Многофункционалност: това е допълнителната роля, която селското стопанство играе в обществото извън ролята на производител на храни. Тя включва приносът на селското стопанство към устойчивото развитие, защитата на околната среда, развитието на селските райони и поддържането на общо равновесие между доходите на земеделските стопани и тези на гражданите с други професии.

Модуляция: представлява механизъм, който прехвърля средства от **директните плащания** към мерките за **развитие на селските райони**. Модулацията стана задължителна от 2005 г. Държавите-членки трябва да я прилагат съгласно договорените с реформата на **общата селскостопанска политика** от 2003 г. ставки. Тя се прилага за директните плащания над първоначалните 5 000 EUR, получавани от земеделските стопани.

Н

Най-слабо развити страни: това са страни, в които доходите са ниски и в които растежът е възпрепятстван дългосрочно, по-конкретно, наблюдава се ниско равнище на развитие на човешките ресурси и/или сериозни структурни слабости. Според Обединените нации понастоящем в света има около 50 най-слабо развити страни.

Направление Лидер: през септември 2005 г. **Европейският съюз** прие нова политика за развитие на селските райони. Тя се състои от три **основни цели**, всяка от които има съответно **направление**. В допълнение към трите направления има и направление Лидер, което подпомага прилагането на местни проекти и програми и насърчава местните групи за действие да си сътрудничат.

Направления на политиката за развитие на селските райони: през септември 2005 г. **Европейският съюз** прие нова **политика за развитие на селските райони**, която влезе в сила в началото на 2007 г. Политиката е изградена около три **основни цели на политиката за развитие на селските райони**, всяка от които има съответно направление.

Направление 1: повишаване на конкурентоспособността на селскостопанския и горския сектор. Това направление включва мерки за увеличаване на познанията и новаторството, мерки за подобряване качеството на селскостопанските продукти и две преходни мерки за новоприетите държави-

членки, а именно, подпомагане на полузадоволяващите се селскостопански предприятия и групи производители.

Направление 2: подобряване на околната среда и на селските райони. Това направление включва мерки за насърчаване на устойчиви практики в селското и горското стопанство и високи стандарти на хуманно отношение към животните. Земеделските стопани могат да получават плащания с цел компенсиране на предприетите от тях действия в обществена полза, които сами по себе си не са доходоносни (например селскостопански практики, при които се запазва биоразнообразието, развитие на селскостопанска дейност в планински области и поддържане по този начин на селските райони в посочените области, и т.н.).

Направление 3: подобряване качеството на живот и подпомагане на диверсификацията на икономиката в селските райони. Това направление включва мерки, които насърчават земеделските стопани да разнообразяват дейността си с неземеделски дейности, мерки за подобряване качеството на живот в селските райони и мерки, свързани със стратегии за развитие на местно равнище. Ето защо това направление насърчава микропредприятията, селския туризъм, общо обновяване на услугите и селищата. В допълнение към въпросните три направления съществува и четвърто, с което се насърчава подхода „Лидер“.

Нарастване на тарифите: представлява разликата между нивото на тарифата върху преработен продукт и това върху суровината, от която той е получен.

Национално третиране: при този принцип, прилаган към въпросите, свързани с търговия и инвестиции, една страна предоставя еднакво третиране както на своите граждани, така и на гражданите на други страни. Член III:4 от **Общото споразумение за митата и търговията** от 1994 г. изисква внесените стоки да не бъдат третирани по по-неблагоприятен начин от тези, произведени в дадената страна.

Нетърговски съображения: със Споразумението за селското стопанство от **Уругвайския кръг** на правителствата се предоставя значителна свобода на действие при разглеждането на значими „нетърговски“ съображения като сигурността на храните, мерките в областта на околната среда, структурното приспособяване, развитието на селските райони и намаляването на бедността.

О

Обща организация на пазара (ООП): общата организация на пазара представлява набор от мерки, които позволяват на **Европейския съюз** на първо място да управлява, в по-голяма или по-малка степен, пазара на селскостопански продукти и, на второ място, да подпомага доходите на земеделските стопани.

Пазарите се управляват чрез промяна в предлагането и търсенето на селскостопански продукти от положението, което би се наблюдавало, ако пазарите бяха напълно „свободни“. Целта на управлението на пазарите е тяхното стабилизиране (по отношение на предлагано и закупено количество и цената, при която се осъществяват сделките), като така се гарантира, че земеделските стопани получават приемлив доход, а потребителите могат да разчитат на постоянно снабдяване с храна на разумни цени. В Европейския съюз доскоро функционираха 21 общи организации на пазара, които заедно обхващаха около 90 % от производството на земеделските стопани.

В опита си да опрости нещата обаче, Европейският съюз ги обедини в една обща организация на пазара.

Мерките могат да окажат влияние върху търсенето и/или предлагането на селскостопански продукти:

- Мерки, които оказват влияние върху търсенето на селскостопански продукти: интервенции на пазара на Европейския съюз (например закупуване на селскостопански продукти пряко от пазара, когато цените са ниски, тяхното съхраняване и последващо освобождаване, когато цените са по-високи, или техният износ на трети пазари ...);
- Мерки, които оказват влияние върху предлагането на селскостопански продукти: защита на земеделските стопани от Европейския съюз от евтин внос, подкрепа на цената, на която земеделските стопани продават своите продукти в рамките на Европейския съюз, ограничаване на количеството продукти, което даден земеделски стопанин може да предложи на пазара (например чрез квотите за мляко);

Европейският съюз осъществява поредица от различни видове плащания в полза на земеделските стопани, за да подпомогне техните доходи. Основните плащания са известни като директни плащания. Първоначално те са въведени с цел компенсирание на земеделските стопани за загуба на приходи в някои сектори в резултат на намаляване на подкрепата за цените. Преди реформата от юни 2003 г. въпросните плащания обикновено са изплащани на глава добитък или на хектар обработваема земя. Като цяло понастоящем те са отделени от производството и са включени в **схемата за единни плащания**.

Обща селскостопанска политика (ОСП): представлява набор от законодателни актове и практики приети от Европейския съюз с цел осигуряване на обща, единна политика в областта на селското стопанство. Целта е да се гарантира в дългосрочен план поддържане на ролята на селското стопанство като основна движеща сила на жизнените селски райони. Европейският съюз е задължен по закон да има селскостопанска политика. Целите, очертани в член 33 от Договора за създаване на Европейската общност, са както следва:

- повишаване на производителността на селското стопанство с помощта на техническия прогрес и рационалното развитие на селскостопанското производство,
- достоен стандарт на живот за селскостопанската общност,
- стабилизиране на пазара на селскостопански продукти,
- сигурност на храните (т.е. гарантиране на постоянно снабдяване с храна),
- разумни цени, на които потребителите могат да закупят храна.

Обща система за преференции (ОСП): общата система за преференции представлява договореност в контекста на Световната търговска организация, която позволява на развита страна да прилага по-ниски тарифни ставки към внос от развиващи се страни.

Всички членки на Световната търговска организация са изразили съгласие при прилагане на тарифи върху вноса взаимно да се третират по еднакъв начин. С други думи, ако страната А прилага 10 %-на тарифна ставка върху вноса от страна X, то тя ще приложи 10 %-на тарифна ставка върху вноса на стоки от страна У. Това правило е познато като правилото на „най-облагодетелствана нация“.

В края на 60-те години от миналия век обаче стана ясно, че към вноса от развиващите се страни би трябвало да прилага по-ниска ставка, за да се подпомогне напредъка на тези страни. Тази идея, позната като

„преференциални тарифи“, е предложена на срещата на Конференцията на ООН относно търговията и развитието, проведена в Ню Делхи, Индия, през 1968 г.

Но тя противоречи на правилото за „най-облагодетелствана нация“. За да стане юридически възможно развитите страни да предоставят преференциални тарифи, членките на **Световната търговска организация** (по това време Общо споразумение за митата и търговията) решават, че ако дадена развита страна желае да ги предостави на една или повече развиващи се страни, тя може да бъде освободена от спазването на правилото за „най-облагодетелствана нация“, за да направи това.

Първите разрешения за освобождаване се издават през 1971 г. и са валидни за период от 10 години. С помощта на „упълномощаващата клауза“ от 1979 г. те са подновени за неопределен период от време.

Преференциалните тарифи се предоставят едностранно на развиващите се страни на нереципрочен принцип.

Европейският съюз първи въвежда схемата на ОСП през 1971 г.

В периода януари 2006 г.—декември 2008 г. съществуват три вида споразумения, които са в сила за страните-бенефициери по ОСП на ЕС:

- всички страни-бенефициери ползват предимствата от общото споразумение
- специалният насърчителен режим за стимулиране на устойчивото развитие и доброто управление (ОСП+) предоставя допълнителни предимства за страните, които прилагат определени международни стандарти в областта на правата на човека и трудовите права, защитата на околната среда, борбата с наркотиците и доброто управление (ОСП + страни-бенефициери).
- специалният режим за най-слаборазвитите страни, известен също и като инициатива „**всичко освен оръжия**“, предоставя най-благоприятно третиране на всички.

Общо споразумение за митата и търговията (GATT): Общото споразумение за митата и търговията датира от 1944 г. То представлява както споразумение относно международната търговия (понастоящем включено в споразуменията на **Световната търговска организация**, така и организация, създадена да администрира споразумението. От 1995 г. насам организационната част попада в правомощията на Световната търговска организация.

Орган за уреждане на спорове: Генералния съвет на **Световната търговска организация**, съставен от всички членове, се свиква като Орган за уреждане на спорове, за да администрира правилата и процедурите за консултации и уреждане на спорове по различни многостранни търговски споразумения.

Отделяне: отделянето, въведено с реформата от 2003 г. на **общата селскостопанска политика**, представлява премахване на връзката между директните плащания и производството. В периода преди реформата земеделските стопани получаваха директни плащания само ако те произвеждаха определени стоки. Това означаваше, че доходността от производството на даден продукт не зависи само от сумата, за която земеделският стопанин би продал продукта на пазара, но също така и от сумата на директните плащания, свързани с продукта. Това от своя страна означаваше, че когато земеделските стопани вземат своите делови решения за това какви култури да отглеждат или кои видове животни да произвеждат, те се съобразяваха както с пазарната цена, така и с директните плащания. С

други думи, земеделските стопани реагираха не само на сигнали от пазара, но и на нивата на директните плащания, които те биха получили за конкретната култура или животно.

Отделянето на директните плащания промени това. По принцип, когато земеделските стопани решават какво да произвеждат, те не вземат предвид нивата на директните плащания, които получават, защото те вече не са обвързани с определени култури или животни.

Цялостният ефект от отделянето е придвижване на сектора на селското стопанство по-близо до свободния пазар, като се предоставя по-голяма свобода на земеделските стопани да произвеждат продукцията според търсенето на пазара.

П

Пазарен достъп: този термин се отнася до степента на достъп на дадена страна-износител до пазарите на страна-вносител. Пазарният достъп може да бъде ограничен, ако например страна-вносител е въвела тарифи и/или тарифни квоти.

План за развитие от Доха: министерската конференция на Световната търговска организация, проведена в Доха, Катар, през м. ноември 2001 г., даде старта на кръг от многостранни преговори относно търговията. Тези преговори са известни като Планът за развитие от Доха. На същата конференция на министрите бяха определени дневният ред и сроковете.

Плащания за агро-екологични мерки: в контекста на **общата селскостопанска политика** те представляват плащания в полза на земеделските стопани, които надхвърлят изискванията на добрата **селскостопанска** практика. Целта е да бъде защитена и подобрена околната среда, да се поддържат в добро състояние селските райони, да се насърчава екстензивното земеделие, да се съхрани генетичното разнообразие и да се поддържат високи стандарти на хуманно отношение към животните. Направените разходи, както и пропуснатите ползи в резултат на извършване на селскостопанска дейност по начин, който предоставя тези допълнителни обществени блага и услуги се възстановяват на земеделските стопани от фондовете на **Европейския съюз** и от националните фондове. Плащанията за агро-екологични мерки са включени във второто направление на политиката за развитие на селските райони (т.е. мерки за подобряване на околната среда и селските райони).

Площи под угар: това е изваждане на селскостопанска земя от производство. Въвежда се е края на 80-те години на двадесети век с цел да се намали произвежданото от земеделските стопани количество храни. Причината за това е, че земеделските стопани произвеждат повече храни, отколкото европейският пазар е в състояние да поеме.

В зависимост от търсенето и предлагането земеделските стопани могат да бъдат задължени да оставят част от земите си под угар. Ако обаче изглежда, че има нужда от увеличаване на производството, това изискване може да бъде отменено.

Повторно обвързване: реформата на **общата селскостопанска политика** от 2003 г. отдели **директните плащания** от производството. В контекста на решението за реформа Съветът установи определени граници, в които държавите-членки (или регионите) могат да обвържат повторно някои директни плащания, за да бъде избегната възможността земята да престане да се обработва.

Политика за качеството: „политиката за качеството на селскостопанските продукти“ се отнася до широк диапазон от правни рамки и мерки за помощ (особено за развитие на селските райони), предназначен да улесни земеделските стопани в процеса на подобряване на качеството на продукцията и, по-конкретно, участието им в схеми за сертификация на качеството на храните. Тя включва конкретни схеми на Общността, като например биологичното земеделие (посочено по-горе) и защитата на географските указания за вина, спиртни напитки и други хранителни продукти, както и улесняване участието в национални и частни схеми за сертификация.

Политика за развитие на селските райони: политиката за развитие на селските райони (позната още като **втори стълб** на **общата селскостопанска политика** се стреми да запази жизнеността на селските райони чрез балансираното им развитие. Селските райони обхващат 90 % от територията на **Европейския съюз** и в тях живее приблизително половината от неговото население.

Политиката се фокусира върху три основни цели:

- повишаване на конкурентоспособността на селскостопанския и на горския сектор
- подобряване на околната среда и на селските райони
- подобряване на качеството на живот в селските райони.
- Към всяка основна цел съществува конкретно направление.

За целта държавите-членки разполагат с „меню“ от мерки. Те или техните райони избират от въпросното меню тези мерки, които отговарят най-добре на нуждите им. След това мерките се включват в техните национални или регионални програми за развитие на селските райони. Основните целеви групи на програмите са земеделски стопани, горски стопани и други лица и групи, които живеят в селските райони. Финансирането на програмите се разпределя между Европейския съюз и държавата-членка бенефициер. Тази спогодба е известна като „съфинансиране“.

Помощ за частно складиране: частното складиране на селскостопански продукти дава възможност на **Европейския съюз** да стабилизира селскостопанските си пазари с минимално въздействие върху традиционните канали за търговско предлагане. Финансирането на частното складиране се осигурява посредством подписване на договор за складиране. Той се сключва между частно дружество и интервенционната агенция на съответната държава-членка в съответствие с правилата на Европейския съюз.

Права за получаване на плащания: права за получаване на плащания се предоставят на тези земеделски стопани, които се занимават активно със селскостопанска дейност към датата, на която всяка държава е въвела **схемата за единни плащания**.

Равнището на правата за получаване на плащания се изчислява на базата на референтни стойности (стойността на директните плащания, предоставени в периода 2000—2002 г.). През първата година от прилагането на схемата за единни плащания тези исторически стойности се изплащат на земеделските

стопани под формата на права за получаване на плащания с помощта на поредица от т. нар. „модели“ (исторически, регионален, хибриден). Всяка година на земеделските стопани се предоставят **директни плащания**, ако те разполагат с „хектари, отговарящи на условията за подпомагане“, за да бъдат активирани подходящият брой права на плащания. Държавите-членки трябва да създадат „национални резерви“, които да бъдат използвани при разрешаване на проблеми, възникнали по време на преходния етап, които могат също да бъдат използвани за предоставяне на права за получаване на плащания на нови участници в сектора на селското стопанство.

Правило De Minimis: според това правило, от даден член на **Световната търговска организация** не се изисква да намали:

- своето подпомагане за конкретен продукт, когато стойността на подпомагането е по-ниска от 5 % от общата стойност на производството на продукта
- своето общо подпомагане за селскостопански продукти, при което стойността на подпомагането за всички продукти е по-ниска от 5 % от общата стойност на селскостопанската продукция.
- Съответната цифра по силата на Споразумението за селското стопанство от **Уругвайския кръг** за развиващите се страни е 10%.

Премия: терминът премия обикновено се отнася за директните плащания, предоставени на земеделски стопанин, който произвежда говеждо, овче и козе месо. Преди реформата на **общата селскостопанска политика** от 2003 г. тези плащания се извършват на глава добитък. Като цяло понастоящем те са отделени от производството и са включени в **схемата за единни плащания**.

Принцип за предприемане на предохранителни мерки: този принцип се прилага основно в областта на безопасността на храните и защитата на потребителите. Той следва да бъде разглеждан в рамките на един структуриран подход към анализа на риска и е от голямо практическо значение при управлението на риска. Принципът за предприемане на предохранителни мерки не е определен в Договора за ЕС или в друг инструмент на Общността. В едно свое съобщение [pdf] обаче Комисията разработва насоки за неговото прилагане. Заявява се, че Общността, както всички други членки на **Световната търговска организация**, има право да определя ниво на защита, което тя счита за подходящо. Принципът за предприемане на предохранителни мерки обхваща случаите, при които научните доказателства са недостатъчни, неубедителни или несигурни и предварителната научна оценка показва основателни причини за опасение, че потенциално вредните ефекти от един добър продукт или практика върху околната среда или върху здравето на растения, животни и хора може да не отговаря на нивото на защита, избрано от конкретна страна.

Производствени квоти: представляват ограничение на количеството от определен продукт, което даден земеделски стопанин може да пусне на пазара. Прилагат се за мляко, захар, изоглюкоза, тютюн и картофено нишесте.

Р

Райони в по-неблагоприятно положение: това са планински или хълмисти райони в Европейския съюз, в които селскостопанската дейност е

сравнително трудна. Земеделските стопани от тези райони получават финансови компенсации в рамките на мерките, финансирани съгласно политиката за развитие на селските райони (направление 2).

Регионална политика: това е една от най-важните политики на Европейския съюз. Нейната цел е да се засилят икономическото, социалното и териториалното сближаване посредством намаляване на различията в равнището на развитие между регионите и държавите-членки. Това означава инвестиране в местния потенциал на регионите за насърчване на конкурентоспособността на икономиката на регионално равнище и постоянно догонване на по-напредналите региони от страна на изоставащите. Регионалната политика е израз на солидарността на Европейския съюз.

Основните инструменти на регионалната политика са:

- Европейският фонд за регионално развитие, който функционира във всички държави-членки и съфинансира физическите инвестиции и, в ограничена степен, обучението на гражданите. Финансирането се фокусира върху най-бедните региони по отношение на БВП на глава от населението.
- Кохезионният фонд, който съфинансира основно проекти в областта на транспорта и околната среда в държавите-членки, чийто БВП е под 90 % от средния за ЕС.
- Някои компоненти от Инструмента за предприсъединителна помощ (IPA), който подпомага държавите-кандидатки за членство да развият конкурентоспособността и икономиките си.
-

Освен тези, съществуват още два специфични инструмента:

- Фонд „Солидарност“ на Европейския съюз, който предоставя финансово подпомагане в случаи на големи природни бедствия.
- Приносът на ЕС към Международния фонд за Ирландия, който заедно с програмата PEACE към структурните фондове цели постигане на мир и разбирателство в Северна Ирландия.

С

Санитарни и фитосанитарни мерки и споразумение: това са мерки за защита на живота или здравето на хората, животните и растенията и за гарантиране безопасността на храните за консумация. Заключителният акт от Споразумението за селското стопанство от **Уругвайския кръг** съдържа „Споразумението за прилагане на санитарни и фитосанитарни мерки“, отнасящо се за всички санитарни и фитосанитарни мерки, които могат да имат пряко или косвено въздействие върху международната търговия.

Световна търговска организация (СТО): Световната търговска организация е междуправителствена организация. Към месец юни 2007 г. в нея членуват 151 държави — т.е. около три четвърти от държавите в света. В преамбюла на документа, с който е учредена организацията, се посочва, че държавите, членуващи в нея признават, че те следва да работят за повишаването на жизнения стандарт, осигуряване на пълна заетост, голям и стабилно растящ обем на реалните доходи и ефективното търсене и разширяване на производството на стоки и услуги и търговията с тях, позволявайки същевременно оптимално използване на световните ресурси съгласно целите на устойчивото развитие, като се проявява стремеж да се опазва и съхранява околната среда и да се развият използваните за това

средства по начин, съвместим със съответните им потребности и проблеми на различни нива на икономическо развитие.

СТО е автономна организация, което означава, че тя не представлява част от Организацията на обединените нации (ООН). Тя няма никакви формални отношения или правни споразумения с ООН.

Сигурност на храните: този термин се отнася до наличността на храната — с други думи, дали тя съществува физически и ако е така, на каква цена. Терминът понякога се бърка с **безопасност на храните**, който се отнася до това, доколко е безопасна консумацията на дадена храна. Член 33 от Договора за създаване на Европейската общност предвижда, че целите на **общата селскостопанска политика** между другото включват гарантиране наличността на хранителните доставки и достигането им до потребителите на разумни цени.

Система за земеделска счетоводна информация: системата за земеделска счетоводна информация предоставя финансови и икономически данни за селското стопанство в държавите-членки на **Европейския съюз**. Всяка година се избира извадка от земеделски стопанства, която е представителна за търговските такива, и въпросните стопанства предоставят данни за своите производствени разходи, за приходите от продажба на продукцията си, както и за други аспекти на своята селскостопанска дейност. Тези данни дават възможност на Европейския съюз да наблюдава състоянието на доходите на земеделските стопани и да разглежда въздействието на политиката.

Системи за консултации в земеделието: това са системи, управлявани от държавите-членки в помощ на земеделските стопани при идентифициране и прилагане на подобрения в управлението на земеделските стопанства по отношение на задължителните стандарти в областта на околната среда, общественото здраве, здравето на животните, растителната защита, хуманното отношение към животните, както и поддържането на земята в добро селскостопанско и екологично състояние.

Специални предпазни мерки: специалните предпазни мерки представляват ограничения при непредвидени ситуации, които се предприемат временно от страна-вносител, за да се разреши конкретен проблем като например внезапно увеличение на вноса. Обикновено те се предприемат по силата на споразумението за предпазните мерки на **Световната търговска организация**. В Споразумението за селското стопанство от **Уругвайския кръг** има специални разпоредби (член 5) относно предпазните мерки:

- автоматично могат да бъдат въведени по-високи предпазни мита, когато обемът на вноса превиши определено ниво или ако цените паднат под определено ниво; както и
- когато страна-вносител въвежда специални предпазни мерки, не е необходимо тя да доказва, че на нейната промишленост се нанасят сериозни вреди.

Специално и диференцирано третиране: представляват разпоредби в контекста на **Световната търговска организация**, които позволяват на развиващите се страни да се възползват от изключения или специално третиране. Включва преференциален достъп до пазарите на развитите страни без да е необходима реципрочност, т.е. без те да са длъжни да предоставят

подобно ниво на достъп на развитите страни до своите пазари. Включва също гъвкавост при прилагането на мерки за подпомагане на техните селскостопански сектори.

Специфично мито: представлява вносни мито, изразено, например като 10 долара за тон, 20 йени на глава или 30 евро за хектолитър. Терминът „специфично мито“ противостои на термина „адвалорно мито“. Последният се използва за вносно мито, изразено например като 5 % от стойността на дадена стока.

Споразумение за селското стопанство: в контекста на преговорите в международната търговия този термин се отнася до споразумението между редица страни, целящо ограничаване на предоставяните от тях помощи на земеделските стопани и отваряне на страните за по-оживена търговия със селскостопански продукти.

Споразумението е сключено през 1994 г. между страните, които вземат участие в Уругвайския кръг от търговски преговори. Осмият кръг от многостранните търговски преговори, известен като **Уругвайски кръг**, проведен в рамките на **Общото споразумение за митата и търговията**, приключи през 1994 г. с подписването на Заключителния акт от Уругвайския кръг. Това доведе до приемането на поредица от индивидуални споразумения и решения, в това число и на Споразумението за селското стопанство, както и на разпоредбите за създаването на **Световната търговска организация**. Споразумението за селското стопанство постави търговията със селскостопански продукти и, за първи път, вътрешната селскостопанска политика, по-цялостно в обхвата на международните правила и задължения. По-конкретно, споразумението предвиди намаления на **тарифите**, субсидиите при износ и нарушаващите търговията вътрешни помощи за земеделските стопани, и в същото време взе предвид **нетърговските съображения** и положението в развиващите се страни.

Страни от Африка, Карибите и Тихоокеанския регион (АКТ): това са държави от Африка, Карибския и Тихоокеанския басейн, свързани с **Европейския съюз** по силата на Споразумението от Котону (предшествано от Споразумението от Ломе). В групата са включени 79 държави, които представляват повече от 650 милиона души. Всички членки на групата, с изключение на Куба, са подписали Споразумението от Котону, което определя отношенията между държавите от АКТ и Европейския съюз в областта на търговията и сътрудничеството. Намаляването на бедността е основната цел на споразумението. Тя следва да се постигне чрез политически диалог, помощ за развитие, икономическа либерализация и търговия.

Стълбове на ОСП: „първият стълб“ е подпомагането на доходите на земеделските стопани. Това подпомагане е под формата на управление на пазара и директни плащания — то се финансира изцяло от Европейския фонд за ориентиране на земеделието.

„Вторият стълб“ представлява подпомагането, предоставяно за развитие на селските райони. Това подпомагане се осъществява под формата на програми за развитие на селските райони и се съфинансира от **Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони**.

Схема за единни плащания: основната цел на реформата на **общата селскостопанска политика** от 2003 г. бе **отделянето на директните плащания**. За целта бе въведена схемата за единни плащания, по която

земеделските стопани получават отделено от производството **единно плащане на стопанство**.

Схема за ранно пенсиониране: земеделски стопани, които са над определена възраст и са решили да преустановят селскостопанската си дейност, могат да получават плащания по схемата за ранно пенсиониране. Целта е да се насърчи заместването на възрастните земеделски стопани с по-млади такива, които биха били в по-добра позиция да подобрят икономическата рентабилност на земеделските стопанства.

Схеми за качество: терминът „схема за качество“ има конкретно значение в контекста на общата селскостопанска политика. Той се отнася до практиката за ограничаване на употребата на определени наименования на храни и напитки до конкретни продукти, така че потребителите да не бъдат подведени да мислят, че даден продукт е нещо, което всъщност той не е. Целта на политиката на ЕС за качество е да се защитят потребителите от подвеждащи твърдения на производителите на храни по отношение на автентичността на техните продукти.

Контролират се три аспекта: биологичното земеделие, определени географски наименования на хранителните продукти и статута на „традиционните специалитети“.

По отношение на наименованията, базирани на географски области, ако храната по своята същност е неразривно свързана с конкретна област, тогава наименованието може да се регистрира като „географско указание“. Примерите включват: Welsh Lamb, Lubecker Marzipan и Camembert de Normandie.

Използването на някои географски указания в ЕС е ограничено до оригиналния продукт. Съществуват два вида географски указания, чиято употреба е ограничена: единият е познат като „защитени географски указания“, а другият — като „защитени наименования за произход“. Традиционните наименования на храни могат да се регистрират като „традиционни специалитети“. Това са храни и напитки, произвеждани по традиционни рецепти. Примерите включват бирата Kriek и шунката Jamón Serrano. Производителите на храни, които произвеждат и продават подобни продукти, могат да ги наричат „традиционни специалитети“ само ако са спазили конкретната традиционна рецепта. В такъв случай производителят на храни може да етикетира продукта като „гарантиран традиционен специалитет“.

Съвместно съществуване: отнася се до наличието на култури, отглеждани по различни начини на една и съща площ (например култури, отглеждани по традиционен начин, култури, отглеждани според принципите на биологичното производство и култури, отглеждани от генетично модифицирани семена). Съществуват редица правни задължения относно етикетването и/или стандартите за чистота, които се прилагат в тези случаи.

T

Тарифа: терминът „тарифа“ има две значения. На първо място, той означава списък, книга или база от данни с такси и данъци, наложени от едно правителство или публичен орган върху стоки, които се внасят или изнасят.

На второ място той означава самата такса или данък. Във второто си значение терминът „тарифа“ е синоним на термина „митни сборове“.

Третиране „най-облагодетелствана нация“: третирането като най-облагодетелствана нация изисква, когато членка на **Световната търговска организация** предостави преференция на една страна, да предостави същото третиране на всички останали страни-членки на СТО. Целта на този принцип е да гарантира липсата на дискриминация между страните, които членуват в СТО. Той е залегнал в член 1 от **Общото споразумение за митата и търговията** от 1994 г., както и в други споразумения.

У

Уругвайски кръг: стартът на осмия кръг, известен като Уругвайски кръг, от многостранните търговски преговори, проведени в рамките на **Общото споразумение** за митата и търговията, се дава в Punta del Este, Уругвай, през 1986 г. Той приключва осем години по-късно през 1994 г. в Маракеш с подписването на Заключителния акт от Уругвайския кръг. Това доведе до приемането на поредица от индивидуални споразумения и решения, в това число и на **Споразумението за селско стопанство**, както и разпоредбите за създаването на **Световната търговска организация**.

Устойчиво развитие: идеята за устойчиво развитие се отнася до вид икономически растеж, който задоволява потребностите на обществото по отношение на благосъстоянието в краткосрочен, средносрочен и дългосрочен план. Тя се основава на предположението, че развитието трябва да задоволи днешните потребности без да застрашава възможностите за растеж на бъдещите поколения.

През май 2001 г. е приета стратегията на **Европейския съюз** за устойчиво развитие, на която бе дадено външно измерение чрез глобалното партньорство за устойчиво развитие, прието от Комисията през 2002 г. На проведената през август—септември 2002 г. в Йоханесбург Световна среща на върха за устойчивото развитие бяха одобрени нови цели, работни програми и графици в областите води, рибни ресурси, океани, химикали, биоразнообразие, енергия и устойчиво производство и потребление. Европейският съюз се ангажира да постигне цели, които надхвърлят приетите в Йоханесбург от другите участници.

При встъпването в длъжност на настоящата Европейска комисия през ноември 2004 г. Европейският съюз реши да преразгледа своята стратегия за устойчиво развитие с оглед на многобройните промени, станали факт след нейното приемане през 2001 г.

Ф

Финансова перспектива: финансовата перспектива образува рамката за разходите на Европейския съюз за период от седем години. Тя е резултат от междуинституционално споразумение между Европейския парламент, Съвета и Комисията. Финансовата перспектива показва максималния обем и състав на предвидимите разходи. Тя се коригира ежегодно от Комисията, за да бъдат отчетени цените и развитието на БНП на Европейския съюз. Финансовата перспектива не представлява многогодишен бюджет, тъй като годишната бюджетна процедура остава важна при определяне на действителния размер на разходите и разбивката по различните бюджетни редове.

Към днешна дата са сключени четири междуинституционални споразумения от този вид:

- финансова перспектива 1988—92г. (пакет Делор I);
- финансова перспектива 1993—99г. (пакет Делор II);
- финансова перспектива 2000—2006 г.;
- финансова перспектива 2007—2013 г.

Финансови компенсации: въведени през 1975 г., те представляват плащания към земеделски стопани, чието местонахождение е в относително трудни за селското стопанство области. Подобни области са познати като „**райони в по-неблагоприятно положение**“. Те включват планински области и такива, където съществуват конкретни недостатъци в околната среда. Земеделските стопани от въпросните области могат да кандидатстват за финансови компенсации.

Целта на тези компенсации е да се гарантира, че земята продължава да бъде обработвана, а не се изоставя, и населението остава в областта. Финансовите компенсации се изплащат само при условие, че земеделските стопани спазват правилата относно кръстосаното спазване. Те са част от набора от мерки по направление 2 от политиката за развитие на селските райони.

Ч

Частично отделяне: реформата на **общата селскостопанска политика** от 2003 г. въведе **отделянето** на **директните плащания** като общо правило. Държавите-членки обаче могат да решат да задържат част от своите директни плащания до известна степен обвързани с производството в установените от Съвета рамки.